

Митю. (който зема единъ столъ, и сѣда при нея) Посега махни тѣзи хурка, бабо; що си са замѣчила на старини? на младо време дѣто си прела не ли ти стига?

Б. Стойна. Ей! синко. . . да има баба ти отъ дѣ, че да н' гледа на хурка. — Пусто гърло не пита че си старо, ами се ище. — Дѣдо ти — Бовъ да го прости — до дѣ бѣше живъ се пакъ друго бѣше: баримъ единъ хлѣбець имаше кой да принесе въ къщи! (нажелено) Ами той горкія като лѣгнѣ та умрѣ! (подсмѣрчя) Ехъ! . . . остави ма съ празни рѣцѣ. Сега како ше сторѣж? . . . живо въ гроба не са влиза ки!

Митю. Да са живи достове, бабо.

Б. Стойна. Да са живи, синко, отъ умрѣло шо бива?

Митю. Свѣта е тѣй направенъ, бабо: хората да си помагѣтъ едно друго.

Б. Стойна. Тѣй, синко, ами и то до дѣ ѣ младо ше помага.

Митю. Бе и за старичкитѣ има работа. . . . Да речемъ сега азъ защо съмъ дошелъ

Б. Стойна. Знаѣж ли та, синко?

Митю. Разумѣва са. . . за работа.

Б. Стойна. Ако ми иде отъ-рѣжки, синко.

Митю. Твърдѣ добрѣ ти иде. . . стига да искашь, и — отъ тѣзи работа — разумѣва са — ще имашъ и файдица.

Б. Стойна. (ухилено) Е, то. . . отъ файдата си кой бѣда?

Митю. Ти знашь, бабо, отъ малка. . . безъ майка, па и отъ кѣмъ родниини Господь не ма е зарадвалъ; двама съ баща си. . . сами; къщата ни се на людски рѣцѣ гледа, па то. . . людското, знашь, не е като свое.

Б. Стойна. (ухилено) Е, е! . . . сѣщамъ са. Трѣба, синко, трѣба: къщата ище домомница, па и ти зеръ. . . по сега. . . времето ти ѣ.

Митю. Ако е рекълъ Господь. . .

Б. Стойна. То. . . Господь го е рекълъ, синко (важно) Е-зеръ трѣба по сега да са приберешъ и ти като сичкитѣ хора — да си земешъ с'но булче, па да са радвате до дѣ сте младички. — Хей! . . . синко! не ли бѣхъ и азъ млада! не ли съмъ са радвала! не ли знаѣж! . . . Ами Господь тѣй щялъ: на старо време да останѣ я тѣй хе! . . . самичка.

Митю. Мѣчно е, бабо, само мѣчно!

Б. Стойна. Господь, синко, защо далъ мѣжъ и жена? нали да си животятъ на е'но и да са радватъ единъ на други. — Дѣдо ти — лека му прѣстъ — до дѣ бѣше живъ, се друго бѣ-